

moeder je nog ankijkt, d'r oogen staan wijd open, en 't is zoo'n naar gezicht voor d'r om d'r lieve dochters zoo te zien huilen. Dat helpt altijd meneer, maar dan motten de oogen ook open zijn natuurlijk.

Dadelijk werden ze kalmer. Och, en nou kunnen ze 't wel af. Ze zeien dat ze nou geen pap óók meer hoefden te kookken voor d'r moeder, de stumpers. Nou ben ik evetjes na huis geloopen om me wat op te knappen, en nou ga ik de boodschappen doen bij de naaste famielje. Meheer is zeker ook van de famielje? Uwe lijkt sprekend op de oudste dochter van 't lijk. Kon uwe de ouwe juffrouw goed?

Bepaald een inbraaf mensch; dat kan je nòg zien an d'r gezicht; ze is niks veranderd!"

Langzaam waren 'r oogleden, en d'r hoofd en 'r stem weer in de hoogte gekomen. Met 'n zucht liet ze ze nog eens zakken:

„k Ben blij, dat meneer komt om de juffrouwen te troosten. Ze hebben 't wèl noodig, de schapen. Ja meneer, wat God doet is welgedaan, maar 't valt toch wel hard, hoor, as 't je eigen treft..."

Toen zag ze 'n 'm even met 'r vol open oogen aan, als 'n hypnotiseur die verlangend kijkt of z'n sujet onder z'n invloed komt. Hij dacht, of 't ook wachten was op 'n fooi; maar voor 'ie z'n hand in z'n zak had, knikte ze, met een somber lachje, en ging ze langzaam de gang uit...

* * *

Toen hij nog ongetrouwd was, had 'ie jaren achtereen bij juffrouw Grijs op kamers gewoond. 't Mensch en d'r beide dochters: „de lange" en „de korte", waren altijd erg hartelijk voor 'm geweest, en ze hadden 't 'm prettig thuis gemaakt, in een tijd toen hij zich erg eenzaam voelde in Amsterdam, als jongen, zoo bij zijn ouders van daan, die buiten woonden.

Zoodra 'ie dan nu ook klaar was met zijn werk ging hij er dadelijk heen.

De gordijnen voor alle vensters van het vriendelijk huis waren gesloten. De schel ging met 'n dof getikkel over, omwonden, van toen de juffrouw nog ziek was. Dat gaf iets gedruks, en toen hij de meid hoorde aankomen in de gang, was 't of 'ie niet zou kunnen spreken, zoo klopte 't in 'm.

'n Kind deed open. Met 'r lange stijve japon aan, die rond uit stond om 'r beenen, en een dun lijfje daarop, en een klein kopje, was ze net een tafelschel. En met 'r fijn kindergezichtje menschelijk ernstig, vroeg ze 'm, 'r stemmetje inhoudend, of 'ie naar binnen wilde gaan: de dames zaten boven.

De lucht scheen zwaar in 't nauwe gangetje. Boven klopte hij. „Nee, nee, meneer!" schreeuwde 't kind angstig, toch nog 'r kinderstemmetje gedempt houdend, — „daar niet, daar leit 't lijk."

Hij wilde weer teruggaan, zeker dat 'ie nu *niets* zou kunnen zeggen bij 't binnenkomen, snakkend naar lucht, die 'ie niet vinden kon. 't Was 'm of ie 'r niet meer uit zou kunnen, uit dat zwaar drukkende huis, en hij voelde zijn gezicht vuurrood worden, z'n handen koud klam, z'n spieren zich spannen, hij had den muur willen wègduwen...